

(Priloga Vrtnu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1902.

X. tečaj.

Mariji, majniški Gospé.

Pomladno solnce toplo sije,
Cvetoči majnik živo klije,
Narava vsa je razcvetena —
Oj bodi tisočkrat češčena,
Marija, majniška Gospa!

Na vejah ptički preveseli
So glasne pesmice zapeli,
Po logu sladke melodije
V žalobne speve slavček lije —
Mariji, majniški Gospé.

Po logih tihih zacvetele
So šmarnice prelepo-bele,
Iz njih mladina vence vije,
Pa vsak večer oltar ovije —
Mariji, majniški Gospé.

Ko ave zvon večerni poje,
Pusté zemljani delo svoje,
K večernim šmarnicam hitijo,
Da tam se v varstvo izročijo
Mariji, majniški Gospé.

J. Nerálov.

Cvetice iz rajskega vrta.

3. Čistost.

nobena čednost ne naredi srca tako plemenitega, kakor sv. čistost, in nobena ne daje tako gotovega poročstva srečne večnosti, kakor ravno sv. čistost. Na zemlji in v nebesih je v časti in slavi. Toda ta zaklad, kakor pravi sv. apostol, nosimo v prsteni posodi. Kako skrbni in pazljivi moramo torej biti, da si ohranimo ta zaklad, da si obvarujemo neomadeževano lillijo sv. čistosti!

OEdmundu, pobožnem angleškem škofu, že vemo, da je v svoji mladosti takoj zapustil družbo, ki je bila s svojim govorjenjem nevarna njegovim nedolžnosti. Nihče naj ne misli, kaj pa je, če hodim s takim tovarišem, saj mi niso vseč njegove besede in tako ne razžalim Boga. Naj se nihče tako ne goljufa! Pričetkom seveda ne boš imel veselja pri poslušanju slabega govorjenja, kmalu pa se boš temu privadil, vedno manj studa boš občutil do vsake dvomljive besede, slednjič se boš pri takem govorjenju smejal in se vedno bolj in bolj nagibal k slabemu. — V pričujočnosti svetega Alojzija si je dovolil starejši gospod na kraljevem španskem dvoru nekaj dvoumnih besedi. Sv. Alojzij ga je takoj posvaril, rekoč: „Kako da se ne sramujete še v častitljivi starosti slabega govorjenja?“ Sv. Valerih je v hudi zimi prišel do hiše, kjer je prosil prenočišča. Dobro mu je delo v prijetno zakurjeni sobi. Gospodar in neki drug gost sta pa v svojem govorjenju tudi rabila nespodobne besede. Sv. Valerih je prosil, da bi ne žalila Boga; ko pa prošnja ni pomagala, je šel od hiše z besedami: „Hotel sem se malo ogreti, toda raje celo noč zmrzujem, kakor da bi moral poslušati tako govorjenje.“ — Kdor hoče ostati čist, se mora torej varovati govorjenja in občevanja s hudobnimi, sprijenimi ljudmi. B e g je večkrat edin pripomoček, ki obvaruje sv. čistost, kakor ti je znano iz življenja egiptovskega Jožefa.

Lilija se ne more razcvesti in ponašati s svojimi snežnobelimi cveti brez nebeške rose in solnčne gorkote. Ko bi bila kje v kleti, bi zaman pričakovali cvetov. Tudi lilija sv. čistosti ne more vspevati brez nebeške luči in rose nebeške milosti, ki se izprosi z molitvijo. Otrok, ki malo ali nič ne moli, malo na Boga misli in ima veselje samo za posvetne zabave, zapre lilijo sv. čistosti v temno klet, kjer bo kmalu izgubila vso svojo lepoto. Otrok pa, ki rad in pobožno moli, pa lepo skrbi za čudovito lepo lilijo sv. čistosti; vsak dan mu jo obsevajo nebeški žarki in rosa molitve jo zaliva. Taka lilija se bo lepo, krasno razcvela. — Sveti Karol Boromej je obiskoval šole v Paviji na Laškem, kjer so nedolžnim mladeničem žugale mnoge nevarnosti. Karol Boromej je ostal čist, nedolžen. S tem je dal podlago svojemu poznejšemu svetemu življenju in svoji sedANJI slavi v nebesih. In kako je ohranil lilijo sv. čistosti? Mej tem, ko so njegovi tovariši zapravili dragoceni čas z lenobo, je on goreče molil; Bog mu je dal zato milost, da se je v vsaki skušnjavi znal varovati. Kar tresel se je, če ni mogel precejšiti iz družbe, kjer so slabo govorili, in ker je bil stanoviten ter je vselej bežal iz slabe družbe, je premagal vsa zalezovanja hudobnega duha in hudobnega sveta.

Moli torej, otrok, za sv. čistost, posebno pa se priporočaj v ta namen Mariji. V svojem življenju se je Marija odlikovala po posebni ljubezni do sv. čistosti. Kot dobra mati gleda sedaj na nedolžne otroke in moli zanje. In ona je mogočna in izprosi lahko vse od Boga. Tisočerin in tisočerin je že izprosila posebno milost, da so ohranili neomadeževano sv. nedolžnost. Moli torej, ljubi otrok, vsako jutro in vsak večer za ohranjenje sv. čistosti k Materi božji, nosi svetinjico s podobo Marijino in Marija ti bo ohranila sv. čistost.

Pri vseh svetnikih, ki so ohranili sv. nedolžnost, beremo, da so v ta namen prav pogosto prejemale zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Kdor se večkrat spoveduje, ohrani dušo čisto in jo obvaruje večjih madežev. Kdor hoče imeti sobo prav snažno, jo mora vsak dan čistiti. Sv. spoved pa ne očisti le duše, ampak ji dá tudi moč ustavljati se

skušnjavam. Zlasti pa prejema duša tako moč pri sv. obhajilu. Kdor pobožno zauživa čisto, nedolžno Telo Jezusovo, bo tudi sam čist. — V judovskem tempelju je bila v „svetem“ miza prevlečena s čistim zlatom; na nji je bilo dvanajst kruhov iz najlepše pšenične moke. Tudi naše srce je tempelj sv. Duha; da bo ostalo čisto, naj bo tudi vanj položeno vsak mesec čisto Telo Jezusovo.

V najhujših skušnjavah se spominjaj poslednjih reči. Misijonarji pripovedujejo, da so novospreobrnjeni v Kochinchini ob velikih skušnjavah prste držali čez ogenj in sami sebi govorili: „Glej, tako majhnega ognja ne preneseš; kako boš pa pretrpel peklenški ogenj, kjer boš vekomaj gorel, ako te premaga skušnjava.“ — Bolj kot strah pred kaznijo pa naj te nagiba k dobremu ljubezen do prečiste Device Marije in do ljubega Jezusa.

Ptičku.

Na veji ptič drobán sedi
In pesmice sladke žgolí.
Ko spoje vse, oddahne se,
Pa jih od kraja spet začne ...
Pač srečen si, oj ptiček ti,
V zelenem bukovji!

Ti ne poznaš skrbi, nezgod,
Ki tarejo človeški rod;
Ne veš kaj bol je, kaj gorje,
Ki nosi moje je srce.
Pač srečen si, oj ptiček ti,
V zelenem bukovji!

Zeleno streho dá ti log,
Obleko toplo dobri Bog.
Zatorej poj, oj ptiček moj,
Najsi trpim jaz pod teboj!
Pač srečen si, oj ptiček ti,
V zelenem bukovji!

Nerálov.

Pomladno solnce.

elo zaželjeno in vabljivo je gorko pomladno solnce, a tudi jako varljivo.

Tam na rebri našega hribčka raste grmovje. Pod grmovjem je vso zimo spavala čebulica zvončka. Oh, kako dolgo je bilo to spanje, kako težko je čakala zaželjene pomladi, da pokaže ves svoj kras, ki ga je bila pripravila, dokler je spavala pod zemsko odejo.

In slednjič je zasijalo solnce, ono gorko pomladno solnce, in ogrelo je zemsko površje. Gorkota je prišla do čebulice, ki se je vzdramila, pogledala brž skozi odejo v prosto naravo in mislila, da je res že prišla pomlad.

Drugi dan se je belil že snežnobeli zvonček pod grmovjem in se klanjal gorkemu solncu. Solnce ga je pa radostno poljubovalo.

Pa zvonček je bil ponosen, ošaben. Ponosen je bil, da je on prvi zazvonil pozdrav pomladi. Preziral, zaničeval je sosednjega, ki še ni bil popolnoma razvil svojega cveta.

„Ti zaspanec, ti nočeš uživati življenja, ne prostosti, ti še spiš, ti še ne veš, da je pomlad, gorka pomlad že tu.“

Sosednji zvonček je pa le še bolj stisnil svojo suknjico in preslišal takorekoč ono sramotilno besedičenje.

Takrat pa ni bila še prava pomlad, takrat ni bil še čas za vstajenje.

Še enkrat je poljubilo solnce nežni zvonček, potem pa je zatonilo za gorami.

Zemljo je objel mrak, razprostrla se je temna noč. Toda noč je bila hladna, mrzla. Polje je začela beliti mrzla slana. Mrzli veter je potegnil po gričku in poljubil beli zvonček. Ta se je pa stresel, zeblo ga je. Prihajalo je hladneje in hladneje, zvonček se je začel tresti od mraza. Na nebu se je prikazala luna in zrla pomilovalno zvonček, ki je bledel. Videla je,

da ga zebe, videla, da se trese, videla, kako je povetil nežno glavico in zmrznil.

Luna je sijala, nad zemljo je pa pihljajl mrzel veter in poljubljal zvonček, a ta ga ni čutil več. Zakaj je zaupal pomladnemu solncu?

* * *

Tam za hišo je stal lep rastlinjak. V njem so cvele rože vso zimo. Lepo je bilo v rastlinjaku. Tudi majhni gosenici je ugajal rastlinjak, rada bi bila šla v rastlinjak, a bjl je zaprt in ostati je morala zunaj. Hrana je pošla kmalu, gosenica pa se je zabubila zunaj rastlinjaka pod streho in zadremala v zimsko spanje.

Spala je vso zimo, nič ni čutila, nič se prebudila, spala je trdno. Mraz, ki je pritiskal po zimi, je ni mogel vzdramiti, spala je nevzdramno.

Mraz je odnehal, zemlja se je ogrela, solnce je vedno bolj ogrevalo zemljo.

In gorki solnčni žarki so dospeli tudi do bube in jo vabili vun iz tesne sobice. In vzbudil se je mali metuljček, ki se je bil čez zimo razvil iz gosenice.

Kako ga je mikalo vabeče pomladno solnce! Kako so ga ogrevali solnčni žarki!

In metuljček se je obrnil v tesni celici. Pogledal je skozi majhno okence. Vsa zemlja je že oživela. Pogledal je po travniku. Beli zvončki so že cveli. In zaželel je zleteti prosto po travniku, pozdraviti prve cvetke. V njem je vskipelo poželenje po prostosti.

Iztegnil se je v tesnem prostorčku, oh, kako je bil majhen! in odprl si je majhna vratca. Še enkrat je pogledal po naravi, še enkrat je vprašal solnčne žarke, ali sme vun; ti so ga pa tako vabili, da se ni mogel več ustavljati.

Iz tesne celice je zletel beli metuljček in se zazibal po trati. Toda njegove perutnice niso še bile vajene nositi telesa po zraku, njegove oči ne še prenašati solnčne svetlobe. Metuljček se je opotekel v travo.

Tu si je malo oddahnil, zravnal se je zopet, zlezal je na majhno bilko in skušal zleteti. Zdaj je šlo bolje.

Ko se je bližalo solnce zatonu, je šlo že dobro. Leteti se je bil že precej privadil in solnčni žarki ga niso več tako dražili, kot od začetka.

Solnce je zašlo, metuljček si je poiskal posteljico, pa prvič v svojem življenju. Prenočil je v travi na majhni bilki.

Drugi dan je prigrelo solnce in metuljček je zopet letal po zraku, a danes se je začel oglašati že lačni želodček. Začel je iskati hrane, a drugih cvetk še ni bilo razen nekaj zvončkov, ki pa niso imeli zanj še nič hrane. Ves dan je stikal, a nič dobil. Spoznaval je počasi, da je prišel prezgodaj iz celice.

Zopet je zašlo solnce in zopet si je poiskal metuljček prenočišča. A nocoj ni mogel več sedeti na bilki, nocoj je prenočeval na mrzlih tleh. Lačen je bil, truden, pa še ta mrzla noč in ta rosa!

Metuljček je stiskal okoli sebe suknjico — perutnice, a vseeno ga je zeblo, zeblo hudo. Metuljček se je tresel . . . Še enkrat se je zganil in mlado življenje je bilo pri kraju.

Drugi dan ga je zastonj obsevalo solnce, ni ga čutil. Prevarilo ga je to pomladno solnce.

* * *

Franckov Jožek je bil bolan, dolgo, vso zimo. Lice mu je bledelo, vedno bolj bledelo in oči so se mu vedno bolj udirale. Njegova zunanost se je zdela vsem tako sumljiva, tako nevarna, vsi so zmajevali nad njim. Tam gori v nebeških višavah, kjer goré sveče vseh ljudi, tam gori je gorela tudi Jožkova sveča, a bila je že tako majhna, da je bilo pričakovati, da vsak čas ugasne.

Vsi so obupavali, Jožek je pa le upal, da še ozdravi. Kolikorkrat so prišli mati in mu prinesli ali jedi ali pijače ali kaj drugega, vselej jih je povprašal, če bo kmalu zdrav, če bo smel kmalu ven na pomladno solnce. In mati so mu odgovarjali:

„Boš, boš, srček moj, kmalu boš zdrav. O Veliki noči gotovo ozdraviš in potem boš imel za pirhe nove hlačke in nov klobuček, tak, kot si ga želel. Pa lepo bo, solnce bo sijalo, ti boš pa zdrav. Le potrpi.“

Naši veselí pěvčí.

Tako so mu govorili mati, Jožek se je pa veselo nasmehnil in čutil, da se materine besede gotovo uresničijo, da bo kmalu zdrav, prost kot ptiček v gozdu.

Vso zimo je preležal v sobi, njegovih tovariši so se sankali, kepali, delali iz snega možice in si izmišljevali druge zabave, Jožek je moral pa ležati na trdi, na tesni postelji v zaprti sobi. Ali je čuda, če je zaželel prostosti, da je zahrepenel po svobodi? Saj je bil mlad, željen življenja.

Čas je potekal, dnevu je sledil dan, tednu teden, mescu mesec. Jožek je počasi okreval. Željno je pričakoval dne, ko mu dovolijo mati, da sme iti vun v naravo, na solnce uživat življenje, uživat prostost.

Oj, to bo veselje!

Zemlja se je ogrevala, v deželo je priplula pomlad in prinesla gorko solnce.

Bilo je nekaj dni pred sv. Jožefom. Jožku je bilo že zelo odleglo, zato je poprosil mater, da ga pusté vun. Dobra mati pač težko odreče prošnjo svojemu otroku; tudi Jožku so dovolili mati, da je smel na solnce. Naročili so mu pa, da naj ostane pred hišo na solncu in naj nikar ne hodi na trato z otroki, da se ne prehladi. Jožek je obljubil.

O, kako blagodejno so vplivali nanj gorki solnčni žarki! O, kako lepo se mu je zdelo jasno nebo! Kako lepo so peli ptički po drevju in grmovju! Nikdar ga ni še tako mikala vstajajoča narava, kot zdaj, nikdar ni še želel tako skakati po trati, kot zdaj! Začutil je v sebi neko hrepenenje, začutil pa tudi novo moč, noge so poskočile, Jožek je zaukal in zdirjal k tovarišem.

Vsi so ga bili veseli in on je bil vesel njih. Saj se niso že toliko časa videli in radovali skupaj. Dolgo so skakljali, dolgo se igrali, da jim je bilo že vroče.

V večernem hladu se je Jožko vračal, a prinesel je s seboj smrtno kal v mladih prsih, ki je vzknila, zrastle in — dozorela.

Vsi so obhajali god sv. Jožefa in Veliko noč. Jožka pa ni več bolelo. Preselil se je v večno rajsko pomlad, kjer ga ne bo nikdar varalo Solnce nebeške radosti.

Žalko.

Kdor se poslednji smeje . . .

Spisal: —o—

Bilo je spomladi, in bližal se je dan svetega Jurija. Vse je bilo že zeleno, in po nekodi so že pasli. Le pri nas se držé stare navade, da pred sv. Jurijem ne smejo krave na pašo. Kaj težko sva pričakovala z bratom toli zaželjenega dne. Pa naposled je le prišel sveti Jurij in ž njim prvi pašni dan.

Na vse zgodaj sva bila že pripravljena oba, Jožek in jaz, da ženeva sivko. Pa nama veselje skazé oče, ko nenadno stopijo pred naju.

„Eden naj žene, drugi pa pojde z menoj v gozd. Eno kravo lahko sam zavračaš!“

Midva pa oba hkrati: „Jaz naj ženem, oče.“

„Oba ne moreta! Eden mora z menoj!“

„Jožek naj gre z vami, jaz ne morem čevlja obuti“, hitro odgovorim jaz in kar brž dobim pravico.

„Torej ti ženi, Tone! Ti, Jožek, pa greš z menoj. Če ne ubogata, že vesta.“

Dobro sva poznala sicer dobrega, a tudi strogega očeta, in kar biti je moralo. Jaz sem se sicer smejal in Jožku kazal „šlek, šlek“, a bratec se je kisal in obiraje se pripravljaj na odhod.

Torej prvič naj ženem sam! Kaka čast! Lani sem moral še bratu zavračati, zdaj bom pa pasel sam! Tako sem premišljal, in prvi napuh se mi je vzbujal v mladen srcu. Skoro privoščil sem Jožku, da mora v gozd.

„Ne bodi žalosten, Jožek“, se oglasé mati. „Čakaj, še tri piruhe dobiš ti, Tone pa le dva.“

Meni ni bilo kdovekaj za piruhe, saj sem jih imel o Veliki noči; a Jožku se je tolažba le prilegla in rad mi je prepustil pašo.

„Le glej, da ti brav ne uide“, pripomni še svareč in odide za očetom.

„Eh, ne skrbi, saj že dve leti pasem“, se odrežem jaz in grem v hlev. Pa stopim k sivki — a

glej, kar roge mi nastavi in puhne proti meni. Hitro odskočim in pol veselja je bilo pri kraju. Malo v skrbeh odidem v vežo in prosim mater, naj mi dajo blagoslovljeno šibo, kakor so oče naročili.

Mati odidejo in mi jo prinesó iz butare, katero sem nesel v cerkev na cvetno nedeljo. Nato vzamejo vrvico in gredo po sivko. Pripeljejo jo otvezeno za roge in mi jo izročé rekoč:

„Bog daj, da bi ne imeli nobene nesreče letos pri živini. — Do poldne pasi, potem pa priženi domov. Sprva se ne sme živina dolgo pasti, da se preveč ne oskomini.“

Jaz pa vriskaje odženem sivko po klancu. Pa ta hencana kravica! Kar svojo mero je krevsala in nič se ni zmenila za moje vpitje. Vlečem in vlečem za vrvico, kličem, vpijem . . . pa ji še mar ni, ampak le še bolj sili nazaj. Komaj jo pritiram na travnik pod vasjo.

Nekaj časa se je dobro rada pasla in tudi meni je bila paša všeč. Pa postalo mi je dolgčas — ura je bila že enajst — pa začnem sivki nagajati. Splazim se k nji, gladim jo in božam po nogah, po hrbtu, po glavi . . . Pa jo začnem tresti za roge. Sivki se je zdelo to nekaj časa prijetno, in še zmenila se ni zame. A potrpežljivost jo je kmalu minila in — buh! se zakadi vame! Rog mi zasadi za hlačni rob in v hipu sem visel v zraku in zopet ležal na zemlji. Skoro zavest sem izgubil ob trdem padcu in vstati nisem mogel. Kar obležal sem in premišljeval, kje me najhuje boli. Sicer nisem čutil bolečin, le strah mi je pretresel kosti in srce mi je močno utripalo. Pa počasi sem se le vzdignil. K sreči nisem opazil druge škode, kakor to, da se me hlače niso držale trdno ob pasu, ampak da so mi silile za pete. Utrgal se jim je bil namreč gumb. Pa glej spaka! Na strani sem imel tudi srajco preklano od pasu prav do pazduhe gor.

Jeza me zgrabi ob tem pogledu, in hitro se obrnem za sivko. Pa kje je že ta hudomušna sivka! Kar naravnost jo reže proti domu.

Pohitim za njo, kolikor mi je mogoče. Z eno roko vihtim palico, z drugo držim za hlače, da jih

ne izgubim. „Sivka, nazaj, sivka, ehej, nazaj, nazaj!“ A žival me ne posluša. — Še bolj napnem moči, in res se mi posreči, da jo po stranski poti vendar-le dotečem. Hitro zgrabim za vrvico in že vzdignem palico, da bi jo plačal za njeno hudobnost, a sivka spozna šibo, bacne od sebe in zbezla. Nekaj časa sem jo dohajal, ker me je vlekla za seboj, pa brav je bila le prehitra in moji koraki kratki. Spodtaknem se ob neki preklicani kamen, in — ejej, po trebuhu se vlečem za sivko. Rad bi bil izpustil vrvico, pa mogel nisem, upal si nisem . . . — Le naprej po prahu in kamenju!

Nekaj časa se vlečem za brezsrčno kravo, naposled se mi pa posreči, da izmuznem roko iz tesnih vezi in da v prahu ležeč zaostanem.

Torej že tretja nesreča! Doma me je hotela prebosti, potem mi je raztrgala obleko in sedaj me vlačijo po prahu! O, nikoli več je no ženem! Kar prodati morajo to kravo.

Tako zdihujoč se počasi vzravnam in otepam prah. Pa glej, nisem še na nogah, že sta pri meni — Jožek in oče, ki se vračata iz gozda.

„Kakšen pa si? Ti revež, ti! Poglej, ves si raztrgan, in na nogi ti teče kri, tu na palcu“, me pomi-ljujejo oče.

„Prav ti je, šlek, šlek“, se mi zasmije Jožek.

„Čakaj sedaj boš pa lahko obul čevelj, ko imaš ves palec odrt! Li veš, da si se lagal?“

Sram me je bilo. Tih ostanem za obema in počasi korakam za njima, ne meneč se za poglede bratove. Nekaj me je peklo v duši . . . Vest mi je očitala, da je to kazen za laž, neusmiljenost in nevoščljivost.

Ves pobit se splazim v hišo. Tu se brž preoblečem in mati mi obvežejo rano. Skoro je bilo bolje. S telesno rano je bila obvezana tudi srčna. Pred kravami imam še danes nekaj spoštovanja ali srda — ne vem, kako bi rekel.

Češčena Marija!

Andantino.

P. Angelik Hribar.

p *mf*

1. Če - šče - na Ma - ri - ja. Ka -
2. Ma - ri - ja če - šče - na! Ti
3. O Je - so - va kli - ca, Pre -

p *mf*

f

1. kó ra - do - sti mi Po - zdrav ta sr -
2. sreč - na De - vi - ca, Ni - kar se ne
3. či - sta De - vi - ca, Ti vir si mi

f

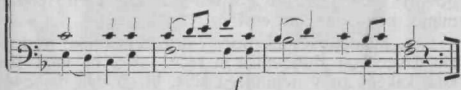
p *mf*

1. ce; Spo - min mu ob - ha - ja, Ko
2. boj. E - na - ke ti že - ne Ni
3. nad; Če - šče - na mi bo - di, Ma -

p *mf*

1. sel Ti iz ra - ja Proslav - lja i - me.
2. bi - lo no-be - ne; Gospod je s Te-boj!
3. ri - ja, po-vso - di Blagruj se Tvoj sad!

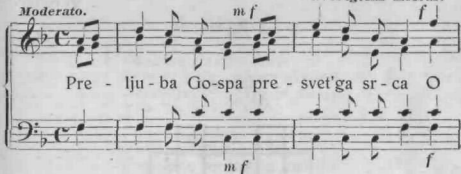
Radoslav Silvester.

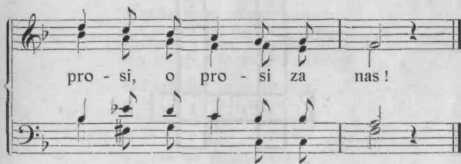
Odpev pri lavretanskih litanijah.

P. Angelik Hribar.

Moderato.

Pre - lju - ba Go-spa pre - svet'ga sr - ca O

pro - si, o pro - si za nas!

Kratkočasnice.

1. Vselej, kadar je šel odvetnik Kronovič mimo neke prodajalne, se mu je prodajalec glasno smejal. Kronovič ga toži. Ko vprašajo prodajalca, zakaj se ravno takrat smeje, kadar gre odvetnik mimo, jim odgovori: „Zakaj pa gre gospod odvetnik ravno takrat mimo, ko se jaz smejem?“

2. Mlad posestnik hoče v družbi nekoliko podražiti navzočega duhovnika in reče: „Ko bi imel jaz kdaj kakega prav neumnega sina, bi ga dal, da se izuči za duhovnika.“ — „Kolikor glav, toliko mislij“, odvrne duhovnik; „Vaš oče je bil popolnoma drugega prepričanja.“

3. Slaba tolažba. „Pomislite, Grča me je včeraj kar na cesti imenoval starega osla.“ — „Kako Vam more reči kaj takega, saj ste v najboljših letih!“

J. Kovec.

Naloga.

(Priobčil Fr.)

Te črke uredite tako, da dobite štiri besede, ki pomenijo tri ptice in žival, ki se tudi pogosto nahaja na drevju.

(Rešitev in imena rešilcev prihodnjič.)